

Cyklus: Tvárou v tvár (Osobné skúsenosti)

Téma: Vo vanutí tichého vetra

Host: Natália Balakina

Vitajte, milí priatelia. Predtým, ako vám predstavím nášho hosťa, chcem vám porozprávať krátky príbeh.

Predstavte si dve lode, ktoré plávajú k ostrovu z rôznych strán. Jedna loď musela počas plavby prejsť viacerými skúškami, cez búrky a vetry a druhá loď putovala úplne pokojne. A keď posádky týchto dvoch lodí nakoniec dorazili na zem, čo si myslíte, ktorá posádka sa radovala viac tomu, že nakoniec priplávali na ostrov? Samozrejme, že tá, ktorá prežila viac skúšok. Tento príbeh priamo súvisí s príbehom nášho hosťa.

Dobrý deň Natália Genadievna. Ďakujeme, že ste prišli k nám do štúdia.

Dobrý deň.

Natália Genadievna, no predtým, ako prídeme k tým búrkach, ktoré otriasli vašim životom, povedzte nám, v akých pomeroch ste vyrastali. Pochádzate z veriacej rodiny?

Áno, teda vlastne nie. Moja rodina je neveriaca, no pamätám si zo môjho detstva, už keď som mala tri roky, vtedy ma babička učila modliť sa, kľačala som na kolenách. Mám taký pocit, už teraz chápem, že určite modlitby mojej babičky, ona sa modlila za mňa, za svoju maličkú vnučku, aby bolo v mojom živote všetko dobré a aby som bola veriaca, ja si to myslím, hoci moji rodičia boli neveriaci.

Myslíte si, že modlitba vašej babičky sa naplnila vo vašom živote.

Áno. Myslím si, že áno. Jej modlitby určite zohrali svoju rolu v mojom živote.

Ďalej ste rástli, dospievali, vydali ste sa, však? Máte deti.

Áno, vydala som sa, študovala som, mám dve deti. Starší syn má 36 rokov a mladší syn, Dima, má 32 rokov.

Viem, že ste premýšľali o Bohu, keď sa vo vašom živote začali skúšky, tie isté vetry, o ktorých sme začali hovoriť na začiatku relácie.

Áno.

Kedy prišiel prvý vetrík? Aká to bola udalosť?

Prvý vetrík zavial vtedy, keď u nás v bývalom Sovietskom Zväze začala viať tzv. propaganda, keď v časopisoch začali písať, v televízií to začali ukazovať, keď začali viac hovoriť o narkomanoch. Môj mladší syn mal vtedy 10 rokov, keď som pocítila, že sa s ním niečo deje, že niečo nie je v poriadku. Začal často chodiť neskoro domov. Veľmi som sa znepokojovala a keď dlho neprichádzal domov, vždy som prišla k oknu a obrátila som sa k Bohu, modlila som sa. Modlila som sa svojimi slovami to, čo mi vychádzalo zo srdca. Vtedy som veľa nechápala, nepoznala Boha tak, ako ho poznám teraz. No vtedy som sa už obracala k Bohu.

Všetky tie články o tom, ako funguje narkománia, ako miešať drogy, boli svojim spôsobom učebnicou pre vášho syna?

Áno. Myslím, si že áno. Stali sa učebnicou ako pre môjho syna, ale aj pre iných, ktorí začali užívať narkotiká neskôr.

A on sa tým začal zaoberať.

Áno, on sa tým začal zaoberať. Spočiatku bral malé dávky, len zo srandy, no potom to postupne prerástlo do vážneho problému.

Takže, to bol prvý vetrík, ktorý vás povzbudil obrátiť sa k Ježišovi, ku kapitánovi.

Áno. To boli také moje úplne prvé, malé krôčiky.

Potom prišiel ďalší vetrík, už zo strany príbuzných. Mali ste spor ohľadom nehnuteľnosti, však?

Áno. Prebiehal spor ohľadom nehnuteľnosti.

Oni chceli tú nehnuteľnosť vlastniť a vtedy prebiehal veľký súdny proces.

V tom čase som to veľmi prežívala kvôli mojej mame.

Chceli zobrať tú nehnuteľnosť vašej mame?

Áno.

Pamätám si, ako som si vtedy každý večer pred spaním vždy klákla na kolená a obracala som sa k Bohu, aby On všetko zariadil tak, aby bolo všetko v poriadku, aby to bolo všetko v náš prospech. Vtedy som tomu ešte nerozumela.

Prosili ste o spravodlivosť?

Áno, o spravodlivosť, pretože som cítila, že pravda je na našej strane, ale oni sa nehnuteľnosti chceli zmocniť nečestnou cestou.

A ako konal Boh v tejto situácii?

Ako Boh konal v tejto situácii? Boh vyriešil tento problém v náš prospech.

A čo vám táto udalosť ukázala?

Toto bola pre mňa veľmi dôležitá skúsenosť, že keď sa obraciame k Bohu, On nás počuje.

Možno som sa i niekedy nesprávne modlila, no Boh to za mňa napravoval, menil a pomáhal mi. Dával mi takú vieru, posilňoval ma. Toto boli moje prvé krôčiky.

A problém so synom sa určite stále prehlboval, však?

Problém so synom sa prehlboval, pretože som sa rozišla s manželom a musela som sama vychovávať deti. Samozrejme, že nastali ťažkosti. No keďže môj starší syn je taký pokojný, sebaistý, Boh mu dal pevný charakter, tak som sa modlila hlavne za mladšieho syna.

Darilo sa vám ho zmeniť, odlúčiť od narkománie, od partie?

Pokúšala som sa to robiť svojimi silami. Bez Boha. Spoliehala som sa len na seba a na ľudí. Prosila som ich o pomoc a ochranu, ale nič sa nedarilo a naopak, boli momenty, keď to ešte zhoršovalo.

Vám ako matke bolo určite veľmi ťažko. Táto realita, že syn sa ocitol v takej partii, kde všetci drogujú. Taký spôsob života, keď neskoro prichádza domov. Ved' nato, aby si mohol kupovať drogy, sú potrebné peniaze.

Áno. Z domu začali miznúť veci, keď som mu o tom hovorila, povedal, že nevie, kde to všetko je.

No bolo jasné, že to bol on.

Áno. Veľa vecí mi zmizlo.

Neupadli ste do zúfalstva?

Ako to povedať? Niekedy som upadala do zúfalstva.

A k čomu vás toto zúfalstvo priviedlo? V čom ste hľadali uspokojenie?

Zoznámila som sa s rodičmi jeho spolužiaka zo školy, s ktorým sa priatelili a potom spolu išli po tej šikmej ploche a my ako rodičia sme sa spojili akoby do "rodinného spojenia". No toto spojenie bolo v úvodzovkách.

A kvôli čomu ste sa s nimi spojili?

Aby sme svojich synov priviedli k rozumu, aby sme ich poučili. No toto spojenie malo za následok, že sme sa spolu začali stretávať aj na sviatky, že sme spolu začali piť alkohol.

Čestne priznávam, že som začala aj fajčiť, hoci dovtedy som nefajčila a tu som sa naučila. A toto mi umožnilo aspoň trochu, na chvíľu zabudnúť nato všetko.

Bol to pre vás akýsi únik?

Áno. Bol to pre mňa únik, ktorý ma určite mohol stiahnuť hlbšie.

Ale vietor sa zosilňoval, keďže hovoríme o vetroch skúšok?

Áno, samozrejme.

Potom prišla ďalšia skúška, ktorá určite otriasla celou vašou loďou. Čo to bola za skúška?

Áno. Otriaslo mnou, keď môj syn vykonal svoj prvý výtržnícky skutok. Rozbil sklo.

No, to ešte nebolo také hrozné.

To ešte nebolo také hrozné, zaplatili sme pokutu a bolo vybavené. Ale potom nastal druhý otras, celkovo boli tri, keď sa stal spoluúčastníkom krádeže auta.

To je už je trestný čin.

Zato dokonca sedel vo väzení. Tu prišiel moment, keď on pochopil, že treba niečo robiť, že treba niečo zmeniť v jeho živote. Vtedy už prichádzal vek nato, aby ho mohli vziať do armády. On mi vtedy povedal: "Mama, pomôž mi, aby ma zobrali na vojnu a nedali ma do väzenia". Vtedy som musela vynaložiť maximum úsilia, obrátiť sa na vojenskú správu, na náčelníka vojenskej správy. No viete, počas celej mojej cesty k Bohu mi vždy do cesty prichádzali dobrí ľudia, ktorých som stretla a ktorí mi vždy vyšli v ústrety. Myslím, si, že to bola tiež Božia ruka, že to nebola náhoda.

Tiež to nebola náhoda, pretože ste sa zato modlili.

Samozrejme. Áno, pretože vždy som prosila Boha. Vyšli mi v ústrety.

Zobrali ho do armády.

Chcem povedať čestne, že keď ho zobrali do armády, u mňa nastal zlom. Tí známi, s ktorými som trávila čas, mi začali trochu závidieť, že môjho syna zobrali do armády a ich syna zatiaľ do armády nezobrali. Ich syn mal nejakú chorobu, preto ho do armády nezobrali a on pokračoval po tej šikmej ploche stále ďalej.

Raz sme sedeli a rozprávali sme sa pri stole, pri pohárikú a u nich z okna bol taký výhľad. Pozriete von a vidíte západ slnka. Viete, taký krásny západ slnka som si nikdy v živote predtým nevšimla. Vtedy som si to všimla, všetko bolo červené, a pri nich je školská záhrada, stromy a ja si pamätám, že som sa vtedy obrátila k nim a povedala: "Pozrite sa, aká krásna. Ved' to je zázrak. To určite nestvoril človek, to musí byť určite niečia ruka, to určite Boh." A odvtedy sa u nás začali objavovať rozhovory na duchovné témy.

A potom? Nasledoval ešte rad udalostí, kedy sa vám Boh už odhalil viditeľne? Nielen ako autor západu slnka, ale ešte bližšie? Aké to boli udalosti?

Áno, taká udalosť sa stala, keď moji známi odcestovali k svojim rodičom a ja som ostala úplne sama. Hoci bol doma starší syn, túžila som po nejakej bližšej komunikácii.

Odcestovali nadiľho?

Odcestovali asi tak na 10 dní. Myslela som, že to nebude dlho a oni sa vrátia. No celý čas som mala takú potrebu: hľadala som ľudí, s ktorými by som mohla komunikovať. Chcela som niekomu priniesť nejaký úžitok. Mala som vtedy také myšlienky.

A raz, keď som už bola v zlom psychickom stave, zazvonil zvonček pri dverách. Otvorila som dvere, predou mnou stáli traja mladí ľudia, dvaja chlapci a jedna dievčina, a mali v rukách knihy. Hneď mi začali ponúkať Bibliu a keď som sa opýtala, načo sem prišli, povedali, že ponúkajú knihy: "Potrebujete Bibliu? Máte Bibliu?" Ja im hovorím: "Bibliu nepotrebujem, mám ju doma".

Vy ste ju v tom čase čítali?

Nie, žiaľ, vtedy som ju nečítala. Vôbec nič som o nej nevedela, ani som ju nezobrala do rúk. A potom hovorím: "A aké máte ešte knižky? Oni hovoria: Tu je "Vyliečenie a šťastie". Presný názov si už nepamätám, no táto kniha zohrala v mojom živote veľmi veľkú úlohu.

Takže ste si nakoniec kúpili nejaké knižky?

Áno, kúpila, neboli drahé. Povedala som im: "Dajte mi tie dve knižky". A potom mi, len tak mimochodom, hovoria: "Viete, u nás tu prebieha štúdium Biblie, neďaleko vášho domu, prídte". Ja sa pýtam: "A v ktoré dni?" "V stredu"...

Vyjasnili ste si, v ktoré dni sa študuje.

Povedala som: "Dobre, ďakujem". Zavrela som dvere a začala som listovať knihu. Veľmi ma zaujala a ja som sa do nej zahĺbila.

Čím vás zaujala?

Pretože mi bola veľmi blízka v mojom momentálnom stave. Odpovedala na moje problémy, moje potreby. Viete, keď som ju čítala, tak som veľmi plakala. Boh vo mne niečo urobil, niečo zmenil. A ja som sa vtedy rozhodla, že určite pôjdem tam, kde ma pozývali, pretože som neraz okolo tej budovy prechádzala a vždy som videla, že odtiaľ vychádzalo veľa ľudí, starších, mladých, takých neobyčajných.

Čím boli neobyčajní?

Boli neobyčajní svojim výrazom očí, z ich tvári vyžaroval akýsi pokoj, mierumilovnosť.

Vy ste to tiež chceli získať?

Mne to veľmi chýbalo, chcela som to získať, pretože vo svojom vnútri som bola veľmi nepokojná.

A tak ste išli.

Išla som tam v stredu. Ako sa neskôr vyjasnilo, tam sa už študovali veľké proroctvá. Keď som vošla do tej budovy, vôbec som nevedela, kam mám ísť. Okolo išla jedna pani, tak som sa jej spýtala: "Prosím, pomôžte mi. Pozvali ma študovať Bibliu a neviem, kam mám ísť". Ona sa na mňa pozrela, v jej očiach som videla také neobyčajné, jasné svetlo, mala na tvári úsmev, dobrotu. Bola som z toho v šoku. A ona hovorí: "Podťe, podťe, ja vás tam odprevadím". Odprevadila ma do sály.

Sadla som si a pozerala som sa, bolo tam veľmi veľa ľudí, nejaké knihy držia v rukách, ako sa vyjasnilo, mali v rukách Bibliu. Potom sa modlili a potom začali spievať. Ten spev ma ohromil. Duchovné piesne, tie žalmy, ktoré tam spievali, všetci poznali a ja som ani jednu nepoznala, len som počúvala. A odvtedy som nevynechala ani jeden raz.

Začali ste s nimi študovať Bibliu.

Začala som spolu s nimi študovať Bibliu. Prichádzala som zakaždým. Pre mňa to bol prevrat v živote.

A v jeden krásny moment som pochopila, že víno, ktoré som pila, aj moje fajčenie je hriech, že sa to Bohu nepáči. Raz som vo svojej izbe kľakla a povedala Boha: "Pane, pomôž mi zbaviť sa toho, aby som už nepila víno a nefajčila". Predstavte si, že doslova za pár dní, keď sa vrátili moji známi, pozvali ma k sebe a samozrejme, že nachystali stôl. Začala som im začala rozprávať o tom, kam chodím. Tými pocitmi som bola preplnená.

A vy ste už s nimi nepila a nefajčila?

A keď mi naliali pohárik a zdvihla som ho, povedala som: "Ja nemôžem." Oni sa pýtajú: "A ty čo?" Ja im hovorím: "Nie, stačilo, ja už nepijem".

Tak vás Boh uzdravil.

Tak ma Boh zastavil a pomohol mi.

Boli ste už k Bohu bližšie. Zažili ste nejaké vyvrcholenie vášho vzťahu s Bohom?

Áno, mala som bližší vzťah s Bohom.

Prijali ste krst.

Áno, dala som sa pokrstiť a zakaždým, keď sa v myšlienkach vraciam k tomu okamihu, som tak preplnená pocitmi, až sa mi zdá, že mi priam rastú krídla a čoskoro začnem lietať. Keď som sa krstila, cítila som takú ľahkosť, keď som vyšla z vody, mala som taký dojem, že som pripravená objasť celý svet.

No stalo sa ešte toto. Keď som v deň krstu ráno vstala, mala som pravú ruku úplne bezvládnú, pričom mi napuchla a bola dvakrát väčšia. Najskôr som neporozumela, o čo ide, predtým sa mi nikdy nič podobné nestalo. Hoci sestry ma varovali, že diabol ma nebude chcieť len tak pustiť, že sa môže niečo takéto stať. A keď sa to stalo, najskôr som sa veľmi zľakla, potom som pochopila, o čo ide, obrátila som sa k Bohu a modlila som sa: "Pane Bože pomôž mi, o chvíľu už budem musieť odísť z domu a ja nemôžem, čo mám robiť?" Vtedy mi Duch Svätý vnukol myšlienku: "Daj si injekciu". Pichla som si injekciu, ktorá rozširuje cievy a predstavte si, za pár minút všetko prešlo. A ja som mohla kľudne vyjsť z domu a docestovať na krst.

Od tohto momentu ste mali iný život?

Áno, začal sa mi iný život.

Mali ste ustlané na ružiach?

Nie, na ružiach ustlané som samozrejme nemala.

Vetry utíchli?

Nie, práve naopak. Vetry zosilneli, pretože môjmu mladšiemu synovi sa stalo ďalšie nešťastie. Vykonal ťažký trestný čin. Počas bitky, keď obraňoval svojho priateľa, udrel jedného z útočníkov, následkom čoho ten po ceste do nemocnice zomrel.

Čiže, stalo sa, že zabil človeka.

Áno, zabil človeka.

Keď som sa o tom dozvedela, bol to pre mňa veľmi silný úder. Najprv som sa zľakla, nevedela som, čo robiť, kam sa obrátiť. A potom som sa obrátila k Bohu a povedala som Mu: "Bože, ja neviem, čo mám robiť, ale Ty vieš". Keď som sa vrátila domov, našla som papier, kde bolo napísané: "Mama nehľadaj ma, som na úteku".

On sa rozhodol skryť sa.

Rozhodol sa skryť, zľakol sa, pretože povedal: "Zabil som človeka, keď som bol s kamarátom". V ten istý večer, keď mi zavola, som mu len stihla povedať: "Synu, prosím ťa, pokajaj sa, Boh ti odpustí, len sa úprimne pokajaj". A on odpovedal: "Dobre mami, urobím to, budem sa modliť". A u mňa doma bola dva dni polícia, ktorá ho chcela zadržať. Oni čakali, že sa syn vráti alebo zavolá.

A tieto dve noci som prekľáčala na kolenách. Prosila som Boha o odpustenie. Za seba, za všetko, čo sa stalo v mojom živote, za všetko, čo sa stalo so synom. Bol to duchovný boj, no Boh mi odpovedal na modlitbu. Modlila som sa slovami Žalmu 115, aby Boh vypočul moju modlitbu. A On vypočul moju modlitbu, On mi utrel slzy, On mi ukludnil srdce. Začala som už trošku rozumnejšie premýšľať, čo robiť ďalej. Nejakto som sa zmierila s tým, čo sa stalo a hovorím: "Bože, ty vieš".

A potom, keď som už pochopila, že to takto dlho nemôže trvať, syn mi zavolať do roboty a ja som mu povedala mu len jedno: "Buď čestný. Choď na políciu. Keď sa bojíš ísť sám, pôjdeme na políciu spolu. Stretneme sa doma u babičky." Pretože nikto nevedel, kde ona býva. Keď som prišla k babičke a my sme mu otvorili dvere, tak prvé, čo urobil bolo, že si kľakol na kolená a začal prosiť o odpustenie - aj nás, aj Boha za všetko. Potom povedal: "Mami, poď pôjdeme, ja už ďalej takto nemôžem žiť".

A kam ste išli?

Na políciu.

Po ceste som sa s ním rozprávala a len som mu hovorila: "Synček, rozumiem, že si vykonal tento trestný čin, no Boh môže urobiť všetko. On ti pomôže, On ťa nenechá, Ty len ver, príď k Bohu". On povedal: "Mama, ja budem veriť Bohu, budem Mu veriť, budem sa modliť, chcem žiť, chcem mať rodinu, chcem mať ženu, deti". Ja som mu nato povedala: "Ver, všetko toto sa stane." Keď sme tam prišli, vzdal sa polícií.

Ale aj tak ho odsúdili.

Ja som sa modlila, moja mama sa modlila, modlili sa moje sestry, modlila sa cirkev.

Tak mimochodom to je vážny čin, zato mu hrozil trest 10 až 12 rokov.

Hrozilo mu to. On tam išiel s tým, že si odsedí 12 rokov vo väzení, pretože je to ťažký trestný čin: zabitie.

Toto bola asi najsilnejšia búrka vo vašom živote, no ja viem, že Boh túto búrku utíšil, pretože 12 rokov mu nedali. A po vašej modlitbe - modlili ste sa vy, celá cirkev - aký rozsudok bol vyneseny?

Rozsudok znel len na 3 roky. A keď nám potom dovolili prvé stretnutie s ním a my sme prišli s mamou do väzenia, jediné, čo on povedal, bolo: "Mami, toto len Boh mohol urobiť". Ja hovorím: "Sláva Bohu, že si to pochopil".

A keď sa to všetko stalo, začali sme sa v cirkvi modliť zato, aby nám Boh otvoril cestu do väzenia. Vtedy som nevedela, kde sa bude nachádzať môj syn, kde si bude odpykávať trest.

A čo znamená, aby vám Boh otvoril cestu? Chceli ste tam kázať?

Chceli sme tam priniesť Božie slovo, pretože sme pochopili, že títo ľudia tiež potrebujú Božie slovo, že tiež potrebujú spasenie. Veľmi silno sme sa modlili a viete, Boh nám otvoril cestu tam, kde bol môj syn. Najprv sme začali s humanitárnou pomocou, začali sme tam priväzať veci, potraviny a potom nám navrhli, že môžeme kázať Božie slovo.

Dovolili vám to?

Predstavte si, že dovolili. Dokonca sme nemuseli ísť pýtať si povolenie u nadriadených. Až neskôr nám povedali, aby sme išli a napísali žiadosť. No vtedy nám dovolili všetko. Boh otvoril cestu.

Koľko ľudí chodilo na vaše stretnutia?

Prebiehalo to v jedálni pre 200 ľudí a približne toľko ľudí tam aj chodilo. A hlavné bolo, že som tam mohla byť a stretávať sa so svojim synom.

Mohli ste ho duchovne podporovať.

Mohla som ho duchovne posilňovať. On mohol vidieť môj duchovný stav, moju vieru v Boha, že za žiadnych okolností netreba upadať na duchu.

Z pohľadu bežných ľudí to nebola radostná udalosť, že sa dostal do väzenia a vy o tom hovoríte: "Áno, Boh odpovedal na modlitbu". Máte nato úplne iný pohľad.

Áno, mám nato úplne iný pohľad, pretože Boh má svoje plány, svoje zámery a v živote každého človeka sa nič nedeje náhodou.

Keby sa toto nestalo, určite by ste nemali taký silný vzťah s Bohom.

Samozrejme.

A ani váš syn by nemal taký vzťah s Bohom.

Určite nie. Nemal by toľko skúseností. Nevie, čo sa dialo v jeho živote, keď tam bol. Potom som pochopila, že tam zažil mnoho skúšok, aj veľa zlého, no Boh mu pomáhal, On ho tam posilňoval.

A teraz, keď sa už vrátil z väzenia, je váš syn veriacim človekom?

Áno, je veriacim človekom. Pokrstil sa, má rodinu, jeho manželka je tiež veriaca, majú 4 deti.

Tieto vetry mu pomohli prísť k Bohu a stať sa určite šťastnejším.

Áno.

Chcem ešte povedať jednu vec. Viete, pre mňa boli vždy dôležité zaslúbenia v Božom slove. Stále som sa modlila slovami zaslúbenia: "Buďte trpezliví, aby ste, keď plníte Božiu vôľu, dostali to, čo vám bolo zaslúbené".

A keď sa môj syn krstil, venoval mi obrázok s odpoveďou na moju modlitbu zo Svätého Písma. Je to z 1. knihy Samuelovej 1. kapitoly, 27. verš: *"Za tohto chlapca som sa modlila a Hospodin mi dal to, čo som si prosila od Neho."* Keď som si to prečítala, tento verš som si nepamätala, a keď mi ho môj syn dal, povedala som: "Dima! Predstav si, Hospodin skutočne odpovedal na moju modlitbu, na tvoje modlitby, na modlitby všetkých nás, veď sa mnohí modlili za teba. Sláva Bohu!"

A Hospodin povedal: *"Lebo ja poznám úmysly, ktoré mám s vami - znie výrok Hospodinov - úmysly smerujúce k blahu, a nie k nešťastiu: dať vám budúcnosť a nádej."* (Jeremiáš 29,11) A táto nádej má vždy byť v nás.

Želám vám, aby ste žili touto nádejou, aby ste sa upevňovali vo vzťahu s Bohom a aby ste boli šťastná. Dúfam, že sa spolu s vaším synom budete ešte viac približovať k Bohu bez ohľadu na tie vetry a búrky, ktoré sú vo vašom živote. Buďte šťastní. Ďakujem vám.

Ďakujem vám, želám všetko dobré.

Milí priatelia, a aké udalosti z vášho života vás približujú k Bohu? Napíšte nám. Želáme vám všetko dobré.

Dovidenia.

Preložené a natitulkované so súhlasom www.3angels.ru.

